

زیرا می‌دانم که در من یعنی در جسمم هیچ نیکویی ساکن نیست، زیرا که اراده در من حاضر است اما صورت نیکو کردن نی. زیرا آن نیکویی را که می‌خواهم نمی‌کنم، بلکه بدی را که نمی‌خواهم می‌کنم. پس چون آنچه را نمی‌خواهم می‌کنم، من دیگر فاعل آن نیستم بلکه گناه که در من ساکن است.

رومیان ۷: ۱۸-۲۰

هویت حقیقی ما

از آنجایی که حکومت ظالمانه گناه بر ما در اثر تولد روحانی و تبدیل شدنی که در مسیح اتفاق افتاده، شکسته شده است و همچنین روح القدس را دریافت کرده‌ایم، شرارت دیگر نمی‌تواند در ما همانند آنانی که عیسای مسیح را نمی‌شناسند عمل کند (رومیان ۶: ۱-۱۴)؛ ۸: ۱۱-۹؛ دوم پطرس ۱: ۳-۴) ولی با این حال عهد جدید کامل بودن یا معصومیت از گناه را تعلیم نمی‌دهد. زمانی که به مسیح ایمان آوردیم و به او پیوستیم، خداوند ما را از اسارت گناه رها ساخت ولی هنوز گناه را به صورت کامل از ما جدا نساخته است. روح القدس هم در ما ساکن شد تا ما را در کشتن گناهانمان تقویت کند ولی تا زمانی که در این دنیا ساکن هستیم، گناه بخشی از تجربه زندگی ما خواهد بود (اول یوحنا ۱: ۸-۹).

کشمکش میان هویت جدیدمان در مسیح، با آنچه از طبیعت کهنه در ما باقی مانده است، جنگی مداوم و سخت است که با شکست‌ها و پیروزی‌های متناوبی همراه است. تصویری که پولس در رومیان ۷: ۱۴-۲۵ ترسیم می‌کند، جزئیات بیشتری را به ما می‌دهد. پولس درباره کشمکشی میان علاقه واقعی‌اش و چیزی که به انجام می‌رسد صحبت می‌کند که در ابتدا می‌تواند گیج‌کننده باشد. آیا زمانی که مرتکب گناه می‌شویم، هیچ اشتیاقی برای گناه نداریم؟ اگر هیچ اشتیاقی وجود ندارد پس چرا گناه می‌کنیم؟ پاسخ به این سؤال در گرو فهم انسان‌شناسی کتاب مقدسی (biblical anthropology) است. کلام خداوند می‌گوید با اینکه حضور گناه در ما باقی می‌ماند ولی ما در مسیح، خلقتی تازه هستیم: "پس اگر کسی در مسیح باشد، خلقتی تازه است؛ چیزهای کهنه درگذشته، اینک همه چیز تازه شده است" (دوم قرنتیان ۵: ۱۷). هرچند گاهی به نظر می‌رسد که گناه بخشی از ما است ولی در واقع اینگونه نیست. ما به هیچ وجه این حقیقت را که مسیحیان هم توانایی گناه کردن دارند و هم گناه می‌کنند، کوچک جلوه نمی‌دهیم و همچنین انکار نمی‌کنیم که ایمان‌داران از زوایایی گناهکار هستند. مارتین لوتر نیز در این زمینه

چنین می‌گوید: "ما در آن واحد عادل (در مسیح) و گناهکار (در عمل) هستیم. با این حال گناه نمی‌تواند ایمان‌داران را همانند غیرمسیحیان در کنترل خود درآورد. زمانی که پولس در رومیان ۷ درباره اشتیاق به نیکویی صحبت می‌کند، به خود واقعی ما در مسیح اشاره دارد. تمایل اصلی و اساسی قلب ما به عنوان ایمان‌داران، خشنود ساختن خدا است. زمانی که گناه می‌کنیم، همانند آن کسی رفتار می‌کنیم که در آدم بودیم [انسانیت کهنه] نه کسی که امروز در مسیح هستیم [انسانیت تازه]".

دکتر آر. سی. اسپرول در تفسیر خود از کتاب رومیان این گونه می‌نویسد: "حتی با وجود آنکه [پولس] در این کشمکش درگیر بود، انسانیت جدید او شخصیتش را کنترل می‌کرد. حتی با اینکه کشمکش با گناه و گرفتاری در دام آن، زندگی پولس رسول را تحت تأثیر قرار داده بود ولی او می‌دانست که خلقتی تازه است. کاری که خداوند با پولس انجام داد در بقایای انسانیت کهنه او [باقی ماندن گناه] دیده نمی‌شود بلکه در آن پیروزی‌ای دیده می‌شود که خداوند از طریق روح مقدسش در انسانیت تازه [هویت تازه در مسیح] به او عطا کرد."

جان کلوین اینگونه نوشت: "روح القدس اشخاص با خدا را تجهیز می‌کند تا آماده و طالب اطاعت از خداوند باشند، ولی توانایی آنان مطابق با خواستشان نیست. پولس می‌گوید چیزی که می‌خواهد را انجام نمی‌دهد، حتی آن عمل نیکویی که قصد انجامش را داشت." مسیحیان باید واقع‌گرا باشند نه افرادی که شکست را قبول کرده‌اند و یا منتظرش هستند. ما نباید در زندگیمان در این دنیا از خودمان انتظار کامل بودن داشته باشیم، همچنین نباید در میدان جنگ با گناه از مسئولیت خود شانه خالی کنیم. ما به وسیله روح در قدوسیتهی که در راستای شبیه شدن به مسیح است پیشروی می‌کنیم و به سمت هدف گام برمی‌داریم.

پدر آسمانی! اعتراف می‌کنم که در مقابل قدرت شیطان و هوای نفس خودم، ضعیف و ناتوان هستم و خیلی وقت‌ها با هشیاری مرتکب گناه می‌شوم. ای پدر! از تو خواهش می‌کنم که مرا ببخشی و کمک کنی تا با قدرت روح مقدست در مسیر زندگی قدم بردارم.

برای مطالعه بیشتر به آیات زیر نگاه کنید:

حزقیال ۳۶: ۲۵-۲۷ / دوم قرنیتان ۳

اقتباسی از لیونز مینیستری (Ligonier ministry)